

lille smule i TV-Avisen og tale om lovbrud. Meget ubehageligt.

Det, som det er værd at understrege en gang til, er, at de dér mange, mange sider, vi har fra undersøgelseskommissionen, ikke giver Venstre antydning af holdepunkt for deres manipulations teorier. Det er disse menneskers eget manipulatoriske livssyn, der har spillet dem et puds.

De er blevet pillet fra hinanden punkt for punkt. Jeg gjorde mig også umage med i mit indledende indlæg i dag selv at vise, hvor fuldstændig vanvittige slutninger man prøver at drage fra Venstres side. Men det er åbenbart ikke nok at sige det en gang, to gange eller tre gange. Man klamrer sig ynkeligt til sit eget opspind.

Hr. Anders Fogh Rasmussen sagde, at undersøgelseskommissionen fandt det godt gjort, at der var en aftale – 26. maj-brevet fra Peter Sylvest Larsen – og så kortsluttede han lige over til finansministerens politiske ansvar. Økonomiministeren har lige en gang til nøje og omhyggeligt redegjort for, at de ting havde helt og aldeles ikke noget som helst med hinanden at gøre.

Og så kunne man føje til måske også en ekstra gang for Venstres skyld, at alt, hvad der måtte være lavet af kontakter og aftaler mellem embedsmænd og Finanstilsyn i løbet af maj måned uden ministres direkte personlige involvering, efter alt hvad der foreligger for os, på intet punkt er forkert, ulovligt eller et indgreb i Finanstilsynets muligheder for at varetage sin almindelige forretningsvirksomhed. Det er opspind.

Så er der citatet om at skynde sig langsomt. Hvem er det et citat af? Ikke af mig. Det er der heller ikke nogen der påstår hverken under afhøringen, endsige i undersøgelseskommissionens konklusioner. Der er i kommissionens beretning en entydig dokumentation fra papir til papir, fra møde til møde, fra baggrund og indhold af den samtale, jeg havde både med Erik Hoffmeyer og med Eigil Mølgaard.

Det er jo i øvrigt meget, meget interessant, at samtidig med at Venstre første halvdel af dagen og langt op ad eftermiddagen har opbygget sit opspind omkring, at der skulle være mere i samtalen med Mølgaard, end han selv meget omhyggeligt har skrevet ned, så står hr. Jensby herefter som dokumentation for noget andet, han gerne vil vise, og læser det op stort set i sin helhed. Nu har det pludselig fået en sandhedsværdi for hr. Jensby, men åbenbart ikke for

resten af Venstre, for Venstre argumenterer for, at der skulle være foregået noget, som ikke fremgår af referatet. Det er meget interessant, kan man sige, men det har vi jo oplevet så mange gange, at Venstre sandelig er et parti, der rider mange heste samtidig. Pas nu på, at I ikke slider de heste op. Pas nu på.

Det er jo interessant, at når vi har fået skåret af, kappet ned, helt fjernet sammenhængen mellem 26. maj-brevet, forberedelsen af forhandlingerne og min samtale med Mølgaard, er der om indholdet af den samtale Mølgaards omhyggelige referat og mit bidrag i afhøringerne. Der er de to, der har talt sammen, men Venstre synes, det er mere interessant at udlægge, hvad departementchef Anders Eldrup, som ikke har deltaget i samtalen, tre et halvt år efter uden noter og uden at have været på medhør måtte have sagt af ord. Jeg synes endelig, man skal få en jurist til at vurdere, hvad der er mest holdbart, men betal det selv. Gør endelig det.

Så har Anders Eldrup jo, fordi han nu er blevet misbrugt så mange gange af Venstre i de sidste 10 dage og også foranlediget af et spørgsmål i Politisk-Økonomisk Udvalg, forklaret, hvor han mener, at han er blevet forstået og udlagt forkert, nemlig i svaret på spørgsmålene 91 og 92, som jeg ikke havde noget som helst indtryk af, at noget medlem af Venstres folketingsgruppe havde nået at læse før debatten her i dag, hvor han blandt andet siger, at han afviser, at der skulle være blevet lagt pres på Mølgaard vedrørende tilsynsvirksomheden, hvilket er en meget indlysende konklusion, da emnet slet ikke var omtalt i samtalen, og det lægger undersøgelseskommissionen heller ikke til grund, at det var.

Ja, hvad skal man mene om sådan noget? Jeg kan godt blive lidt træt af det. Man kan sige: Jeg mener ikke, at der er et holdepunkt noget sted i noget dokument i nogen sammenhæng for, at man, hvis man prøver at læse tingene i sammenhæng og ikke prøver at vride og misbruge dem, kan udlede, at jeg på nogen som helst måde skulle have tvunget en institution til andet end det, der er dens opgave.

Påstanden om en lighed med tamilsagen, ja, den er ikke bare helt og aldeles ubeføjet, hvad enten man taler om undertegnede eller om statsministeren, den er uden nogen form for dokumentation. Det minder mig mest af alt om det dér med at smide politisk napalm og så håbe på, at det klæber til kroppen på den, der bliver ramt af det.